

La soprano Serena Sáenz i el tenor Jonah Hoskins protagonitzen un tancament memorable del 37è Festival Perelada

- **La jove soprano catalana i el tenor nord-americà han demostrat posseir un talent enorme i una frescor inusitada amb l'execució d'un programa molt exigent**
- **El concert ha estat dedicat a la memòria de l'historiador, crític musical i amic del festival Roger Alier, traspasat recentment**

Peralada, 5 d'agost de 2023

La jove soprano barcelonina Serena Sáenz, el tenor nord-americà Jonah Hoskins i el pianista polonès Maciej Pikulski han ofert avui un recital memorable que ha tancat el 37è Festival Perelada amb una gran diversitat de colors musicals i estils. Sáenz i Hoskins han demostrat una frescor, una varietat de recursos, un talent, una sensibilitat, una expressivitat i una teatralitat inusitades. La primera part del concert, que ha estat dedicat a l'historiador i crític operístic Roger Alier (la Vanguardia), un gran amic del festival, ha estat gairebé monopolitzada per dos representants més que significatius del bel canto, com ara Gaetano Donizetti (1797-1848) i Gioachino Rossini (1792- 1868). El concert ha començat amb aquest tour de force que és per a un tenor l'ària "*Ah! mes amis*" de l'òpera *La fille du regiment*, de Donizetti i els seus 9 do de pit, que Hoskins, un tenor emergent, amb un color de veu preciós ha interpretat amb suficiència i confiança. La vetllada prometia emocions.

La primera intervenció de Serena Sáenz al recital ha estat per interpretar a flor de pell la lluita interna entre l'amor veritable i les temptacions mundanes que experimenta Manon, en l'emotiva i melòdica ària "*Obéissons quand leur voix appelle...*" de l'òpera homònima, composta per Jules Massenet (1842-1912). Posteriorment, el pianista Maciej Pikulski ha interpretat *Paraphrase de concert Rigoletto, S.434*, una obra tècnicament molt exigent de Franz Liszt (1811-1886), que compta amb passatges florits i emotius i amb la combinació justa d'elements dramàtics i lírics que Pikulski ha interpretat amb mestratge.

Serena Sáenz s'ha posat aleshores en la pell d'una trastornada Lucia Ashton, protagonista de l'òpera *Lucia de Lamermoor*, de Donizetti, i ha fet una interpretació primotera de l'ària "*Il dolce suono*", en que

Lucia s'evadeix de la realitat que l'angoixa i que és possiblement una de les àries més conegudes i estimades de Donizetti. Jonah Hoskins ha enfrontat aleshores el personatge d'Almaviva, de *Il Barbiere di Siviglia*, de Gioachino Rossini (1792- 1868), quan en el segon acte canta l'ària "*Cessa di più resistere*", una peça considerada d'una gran complexitat pel tenor que la interpreta. La primera part s'ha tancat amb el romantiquíssim duet "*Tornami a dir che m'amí*", de *Don Pasquale*, una òpera de Donizetti, que Sáenz i Hoskins han interpretat fent gala d'un nivell d'enteniment i d'escolta més que remarcables. Era evident que hi havia química.

El programa de la segona part del recital continuava amarat a l'inici de totes les característiques que fan tan agradós el bel canto a la majoria del públic. Les dues primeres peces han estat de *La Traviata* ("*Parigi, o cara*"), un altre duet d'un alt voltatge, i *Rigoletto* ("*Caro nome che il mio cor*"), de Giuseppe Verdi (1813-1901). Sáenz ha interpretat aquesta última peça demostrant una gran resistència i un ferri control de la respiració. Un dels moments de més lluïment de Hoskins ha arribat amb la interpretació de la conegudíssima ària "*Una furtiva lacrima*", de *L'elisir d'amore* de Donizetti, que ha anat seguida del duet còmic "*Caro elisir...Esulti pur la barbara*", de la mateixa òpera, en que Nemorino i Adina protagonitzen una escena molt divertida que Sáenz i Hoskins han interpretat de manera sensacional. Tots dos posseeixen una bis còmica que tomba d'esquena i una gran capacitat per representar el seu personatge, sense oblidar el rigor i la tècnica del cant.

Una altra paràfrasi de Liszt, aquesta vegada *Miserere, Concert Paraphrase S.433 de Il Trovatore*, ha estat la nova i venturosa intervenció de Maciej Pikulski en solitari, abans d'encarar la recta final del recital, dedicada a la sarsuela. Des d'aleshores s'han succeït "*Por el humo se sabe*", de *Doña Francisquita*, d'Amadeo Vives (1871-1932), que Hoskins ha interpretat amb una excel·lència insòlita pel que fa a la dicció, circumstància que s'ha repetit una mica més tard en la interpretació de "*De este apacible rincón de Madrid*", de *Luisa Fernanda*, de Federico Moreno Torroba (1891-1982), mentre que Serena Sáenz ha fet dues magnífiques interpretacions de "*Me llaman la primorosa*", d'*El barbero de Sevilla*, de Gerónimo Giménez (1854-1923) i "*Sí. Yo soy Cecilia Valdés*", de *Cecilia Valdés*, obra de Gonzalo Roig (1890 -1970), en la qual ha fet palès, per si encara feia falta, una sensualitat i un domini de l'escena absolutament aclaparador.

Han arribat els bisos i han tornat els moments de lluïment. Els tres artistes han triat peces que sabien que al públic els hi agradarien, però és que a més, de bon principi, els tres intèrprets s'ha mostrat molt còmodes a l'escena. Primer, Hoskins ha cantat la popular cançó napolitana "*O sole mio*", mentre que Sáenz ha posat la pell de gallina

a tots els presents amb una delicadíssima interpretació de l'ària "*O mio babbino caro*", de l'òpera *Gianni Schicchi*, de Giacomo Puccini. Per tancar una vetllada memorable, d'aquelles que donen sentit al que mira de fer el Festival Perelada, que alinea tots els valors que pretén promoure, Sáenz, Hoskins i Pikulski han interpretat el conegudíssim brindis de *La traviata*, "*Libiamo, ne' lieti calici*". Estem segurs que el nostre estimat Roger Alier hagués gaudit amb fruïció fins a la darrera nota.